

[Udenrigsministeren]

af de i alt 10.000 tilfangetagne oppositionelle. Til dato har sandinisterne kun genåbnet to af de i alt 91 radio- og tv-stationer og aviser, som de i løbet af de senere år hårdt og brutalt har lukket. For disse to's vedkommende gælder, at Radio Catholica har fået forbud mod at sende nyheder, og at La Prensa nu offentligt er blevet truet med igen at blive lukket. Jamen er det det, man kalder pressefrihed? Kun én ud af 83 udviste journalister har fået tilladelse til at vende tilbage. Kun to ud af de 20 præster, som tidligere er blevet tvunget til at forlade landet, har fået tilladelse til at vende tilbage.

På trods af pres fra de øvrige mellemamerikanske lande, herunder stærke personlige appeller fra præsident Arias, er der intet, der tyder på, at Sandinistregeringen er villig til med contraerne at drøfte egentlige demokratiske reformer i landet.

Selv om der er givet indrømmelser i demokratisk retning fra den nicaraguanske regerings side, mener jeg bestemt, vi kan diskutere rimeligheden af, at man her med forslag til folketingsbeslutning lægger op til ensidigt at belønne et styre, som til dato ikke kan siges at være demokratisk, og som absolut ikke lever op til kravene i fredsprocessen.

Så er der toner fremme om, at de er blevet presset til at opføre sig sådan. De er blevet presset i armene på Cuba, hører vi så tit. Vi hører hr. Hans Hækkerup sige, at USA konsekvent har modarbejdet freden i Mellemamerika. Igen vil jeg gerne komme med et par historiske kendsgerninger.

Når man hører USA fremstillet som sandinisternes fjende og Somozas støtte og hvad ved jeg, så er realiteten, at de ni sandinistiske revolutionskommandanter, der er landets egentlige magthavere, længe inden revolutionen var overbeviste marxister med direkte kontakter til Cuba og Sovjetunionen, men at den amerikanske regering ikke desto mindre gjorde en betydelig indsats for at få fjernet Somoza. USA afbrød sit militære hjælpeprogram til Somoza i september 1978 og bidrog på den måde og for øvrigt også på talrige andre måder til hans endelige fald.

Så kom disse sandinister med Daniel Ortega i spidsen til magten den 19. juli 1979. Det skete med amerikansk hjælp. Det skete med klare løfter fra deres side om, at de ville sikre politisk pluralisme, at de ville sikre religionsfrihed, og

at de ville sikre ytringsfrihed. Fem dage senere ankom til Managua en cubansk brigade, der af en af de sandinistiske revolutionskommandanter blev hilst med ordene: »Disse bånd af revolutionært broderskab og venskab vil blive forøget mere og mere i det undertrykte folks kamp mod Yankee-imperialismen.«

Alligevel fortsatte USA i længere tid efter den 19. juli 1979 med at være den største bidrager på det civile område til Nicaragua, især med omfattende hvedeleverancer. Først da de ikkesandinistiske medlemmer af juntaen blev tvunget til at trække sig tilbage i 1980, begyndte den væbnede opposition. Amerikansk bistand til denne væbnede opposition kom først i gang endnu senere, nemlig da sandinistiske leverancer til partisanerne i El Salvador i midten af 1982 angiveligt var blevet ganske omfattende, og på det tidspunkt havde USA gentagne gange tilbudt fortsættelse af økonomisk hjælp og andet samarbejde med Nicaragua, hvis sandinisterne opgav denne våbentrafik til El Salvador.

Jeg nævner det her, ikke for på nogen måde at prøve at undskylde nogle af de ting, som er sket, og som den danske regering har taget afstand fra. Jeg gør det for at prøve på at bringe lidt balance ind i det alt for ensidige skønhedsmaleri af Nicaragua, der er blevet lavet her, og som er baggrund for, at selv partier som Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, der har stået last og brast med regeringspartierne i ganske mange år om at prøve at fastholde et sobert grundlag for dansk ulandspolitik, nu har ladet sig overvælde af skønmaleriet til at begynde at blande ulandsbistand og udenrigspolitik sammen på en måde, som – det gentager jeg – truer med at slå skår i den enighed, som jeg ellers troede vi var en hel del i denne sal der lagde ganske stor vægt på at bevare, om ulandsbistandens kvalitet og soberhed.

Jeg synes, det har været en trist debat. Jeg håber, man kan blive klogere under den kommende udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Jeg har den opfattelse, at hr. Hans Hækkerup i høj grad har fejlfortolket mit indlæg her i dag. Jeg lagde vægt på en fortsættelse og styrkelse af bistanden til Centralamerika såvel fra dansk side som fra EF's side.